

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277096048/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

om mit Livs Oprindelse: skabt og ladet ene. Med min Undren og min Æmhed.

Og jeg rejste mig, med Eberhards Taske i min Hånd og gik fra Kirkegårdens Døde ud blandt de Levende, hvor jeg heller ikke havde hjemme, hen til hende, gennem hendes Have, op til hendes Trappe og ringede på, ikke som tidligere, da jeg kom med Adam, men med en Følelse af Ret. Det var jo hendes Brudgom, der kom, hun havde selv budsendt ham.

Klokkens Ringen derinde vækkede mig ikke, og jeg så ikke den gamle Tjenerindes forbavsede Ansigt, da jeg, på hendes Erklæring om at Professoren ikke var hjemme, spurgte om Frøkenen.

Først da jeg stod foran hende i det lille, lavloftede Værelse med de smalle Bogreoler, med de mørke Gardiner og Blomsterfloret i de dybe Vindueskarme, og hun stiltørdigt rejste sig fra sin Forhøjning og så på mig, med Broderrammen i Hånden, kom jeg til mig selv — ja, til mit rette Selv, og nær var jeg i Gråd sunket ned ved hendes Fod, i Gråd for hvad jeg havde vovet mod hende.

Men jeg huskede jo, hvorfor jeg kom og blev atter rolig i min Anger og mit Minde. Ti havde hun ikke selv sendt mig sin Tilgivelse i vor lille Søster, og havde hun ikke selv idømt mig min Dom og Bød?

Jeg stammede nogle Ord om Professoren, om noget jeg vilde spørge ham om, om en Bog — jeg løj for første Gang i mit Liv, løj for hendes Øjne, og vidste, at også det måtte være, og var tilgivet.

Men hun svarede stille og venligt, at hendes Fader først kom om en halv Time, men om jeg ikke vilde vente . . .

Den halve Time og hint Øjeblik i Haven og hint Kyssets Øjeblik, for deres Skyld er det, jeg blev født, ene i dem af mit Livs tusinde Timer har jeg levet. Da de var til Ende, var jeg død.

Jeg sad på den lave Stol ved Foden af Forhøjningen og hun deroppe, bøjet over Broderrammen.

Det visne Løv i de gamle Linde bag Vindvet sov rødt og stumt. De grønne Tegl på Kirketaget dæmrede